

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΥΠΟ ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ

Τὴν ἐπαύριον, τρεῖς ἄνδρες ἦσαν ἐξηπλωμένοι πλησίον πυρᾶς, τῆς ὁποίας κατηναλίσκοντο οἱ τελευταῖοι ἄνθρακες. Νικημένοι ὑπὸ τοῦ κόπου, ἀνίκανοι νάντιστάθου ἐῖς τὸν ὕπνον, ἀφ' οὐ ἐφύρεσαν τὰ ἐνδύματά των, τὰ ὁποῖα εἶχον στεγνώσει ἀντικρὺ τῆς πυρᾶς ἐκείνης, ἀπεκοιμήθησαν.

Τί ὥρα ἦτο; ἦτο ἡμέρα, ἦτο νύξ; .. Κανείς ἐξ αὐτῶν δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ εἴπῃ. .. Ἐν τούτοις, λαμβάνων τις ὑπ' ὄψει τὸν χρόνον, ὁποῖος διέρρευσε ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς, ἠδύνατο νὰ συμπεράνῃ ὅτι ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη ἀνατείλῃ. Ἀλλὰ πρὸς ποῖον μέρος εὐρίσκειτο ἡ ἀνατολή; .. Ἡ ἐρώτησις αὕτη, ἀν' ἐγίνετο, θὰ ἔμεινε ἀνευ ἀπαντήσεως.

Οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι ἄνδρες εἶχον ἐγκλεισθῆ ἵλοιπὸν εἰς κανὲν σπήλαιον, εἰς κανὲν ὑπόγειον, εἰς μέρος ὅπου δὲν ἐφθανε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας;

Ὅχι, διότι τριγύρω των ἦσαν δένδρα' ἀλλὰ δένδρα τόσο πυκνά καὶ τόσο ὑψηλά, ὥστε ἐσταματοῦσαν τὸ βλέμμα εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μόνον μέτρων. Μεταξὺ τῶν πελωρίων ἐκείνων κορμῶν καὶ τῶν κισσῶν, οἱ ὁποῖοι τοὺς συνέδεον, θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ διακρίνῃ κανείς ἀτραπὸν, δρόμον βατὸν οἰονδήποτε. Οἱ κατώτεροι κλάδοι, συμπλεκόμενοι, ἐσημάτιζαν ὄροφῃν εἰς ὕψος πενήτηκοντα μόνον ποδῶν. Ἐπάνω, τόσο πυκνὸν ἦτο τὸ φύλλωμα, τόσο συνεπιγόμενοι οἱ κλάδοι μέχρι τῶν κορυφῶν, ὥστε οὔτε τὸ φῶς τῶν ἀστέρων οὔτε αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου ἠδύνατο νὰ διαπεράσουν. Φυλακὴ δὲν θὰ ἦτο σκοτεινότερα, καὶ ἀσφαλέστερα ἀκόμη, ἀπὸ τὸ ὑπὸ δένδρον τοῦτο τοῦ Μεγάλου Δάσους, εἰς τὸ ὁποῖον οὔτε φῶς εἰσῆρχετο, οὔτε διεξόδος ὑπῆρχε.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τι βγαίνει ἀν ἔξης γράμματα ποῦ δὲν τα ξέρουν ἄλλοι, ἀν γιὰ καλὸ δὲν τα σκορπᾷ τὸ πλοῦσι σου κεφάλι; Τι νοιώθει κ' ἡ κατάφορτη βιβλιοθήκη τάχα; Στέκει ἄτην ἄκρην ἀμυαλὴ καὶ κοῦστούρο μονάχα!

Τὸ πιὸ κρυφὸ σου μυστικὸ κρύφ' το καλὰ ἔτα βάθη, μὴν τύχη κι' ὁ πιδὸς τίμιος ἀκόμη νὰ το μάθῃ. Γιατί δσο νάνε γκαρδιακός, δὲν θάχῃ ἔννοια τὸση δσο ἡ δική σου ἡ καρδιά, νὰ μὴν το καταδώσῃ.

[Ἀπὸ τὸν «Ροδόνειον» τοῦ ΣΑΛΗ. Μετάφρασις ΜΙΧ. ΑΓΡΥΡΟΠΟΥΛΟΥ]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Εἰ τὴν διπλωματικὴν γλῶσσαν, ταυτὸση μὲς διακοίνωσις ὀνομάζεται τὸ ἔγγραφο, τὸ ὁποῖον συντάσσεται ἐκ συμφώνων καὶ ἑκ ὑπογράφεται ὑφ' ὄλων ὀμῶν τῶν πρέσβων ἢ τῶν πληρεξούτιων. Ὅταν ἀκούετε ἢ βλέπετε εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι «οἱ πρέσβεις τῶν Μεγάλων Δυνάμεων ἀπήρθουν πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ταυτόσημον διακοίνωσιν κτλ.» πρέπει νὰ φαντάζεσθε ἕν ἔγγραφο, φέρον πέντε ἢ ἕξ ὑπογραφάς... Καὶ ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποῖαν ἔλαβε προχθὲς, εἶνε συνταξαμένη «ἐκ συμφώνων» καὶ φέρει πέντε (ἀριθ. 5) ὑπογραφάς. Εἰμπορῶ λοιπὸν νὰ τὴν ὀνομάτω ταυτόσημον διακοίνωσιν, τὴν ὁποῖαν μοῦ ἀπήρθουν τὰ πέντε κορίτσια, περὶ τῶν ὁποίων σὰς ὠμίλησα τὴν ἄλλην φορὰν.

Καὶ σὰς τὴν ἀντιγράφω: «Ἀξιότιμε κύριε Φαῖδον, χαίρετε! «Ἐἴμεθα τὰ πέντε κορίτσια, μετὰ τῶν ὁποίων εἶχατε τὴν τιμὴν (—ὦ, ποῖα τιμὴ! —) νὰ συνταξιδεύσετε τὸ παρελθὸν Σάββατον ἀπὸ τοῦ Ζαπτείου μέχρι τῆς Διασταυρώσεως. Ἐκῆ εἶδατε ὅτι ἀλλάξαμεν τραῖνον, διότι ἡμεῖς πηγαίνομεν πάντοτε εἰς τὸ Νέον Φάληρον, ὅπου πηγαίνει ὅλος ὁ καλὸς κόσμος. Ἡμεῖς ὀνομαζόμεθα δεσποινίδες ἢ μα ν τ μα ρ ε λ ε λ σ ε ἰ ς μ ᾶ ς ὀνομάζεστε κορίτσια... Ἀλλὰ δὲν ἐπεριμέναμε περισσώτερον ἀπὸ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος πηγαίνει εἰς τὸ Παλαιόν. (—!!!—) Τελοσπάντων, ὅπως καὶ ἂν μας ὀνομάζετε, μάθετε ὅτι ἐδιαβάσαμεν τὴν ἐπιστολήν σας καὶ ἐγελάσαμεν πολὺ μετὰ τὸ ἐπιστόδιόν μας. Φανταζόμεθα πόσον θὰ ἐγέλασαν καὶ οἱ ἄλλοι ἀναγνώσται σας. .. Μὴ νομίσετε ὁμῶς, ὅτι διαβάσαμεν τακτικὰ τὴν Διάπλασιν. Κατ' ἐξαιρέσιν εὐρήκαμεν καὶ ἐδιαβάσαμεν τὸ τελευταῖον φύλλον, διότι μᾶς ἐνδιέφερε προσωπικῶς» δὲν εἴμεθα ἡμεῖς μ π ε π ε, διὰ νὰ πέρνωμεν Διάπλασιν. (—Τί λόγος! ἀλλὰ τότε ἐξηγοῦνται ὅλα, δεσποινίδες μου. —)

«Τελοσπάντων (— μὰ πάλι τελοσπάντων;)— εἶδαμεν τὴν ἀνάγκην νὰ δικαιολογηθῶμεν καὶ νὰ σας εἴπωμεν, ὅτι ὄλον τὸ ἄδικον τὸ ἔχει ἐκείνη ἡ κυρία. Ἡμεῖς δὲν πταίνομεν εἰς τίποτε. Ποῖος τῆς εἶπε νὰ εἶνε τόσο παχειά; Ὅμας εἶπητε ὅτι ὁ Θεὸς τὴν ἔκαμε. Ναι, βέβαια ὁ Θεός, (— ἀξίς νὰ το ἀρνηθῆτε

καὶ αὐτὸ, δεσποινίδες μου! —) ἀλλ' ὅταν ἕνας ἄνθρωπος εἶνε τόσο παχύδερμος, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νομίζομεν, νὰ καταβαίνει εἰς τὸ Φάληρον μερὰ μεσημέρι! (— βέβαια, ἂν ἦταν νύκτα τοῦλάχιστον. —) Δὲν το εἰξεύριε ὅτι εἰμπορὶ νὰ συναντηθῇ καὶ μετὰ δεσποινίδας ἀστείου χαρκτηῆρος καὶ νὰ συμβῶν παρατράγωδα; Εἶνε δυνατόν νὰ κρατήτῃ κανεὶς τὰ γέλια, ὅταν βλέπῃ ἐξέφρα τοιοῦτον ἀνθρωπόμορφον ἐλέφαντα; (— ἄ τῶρα ἐγίνεν ἐλέφαντα!)

«Τελοσπάντων (—τελοσπάντων! —) ἡμεῖς δὲν ἐκάμαμεν κανένα κακόν, ἂν ἐγελάσαμεν. Ἡ νεότης πάντοτε γελά, καὶ μάλιστα ὅταν βλέπῃ γελοῖα. Ὅσον διὰ τὰ λόγια, ποῦ εἶπαμεν εἰς βάρος τῆς κυρίας, — ἀλήθεια, κύριε Φαῖδον, τί βάρος θὰ εἶχε! .. δὲν πταίνομεν καθόλου, διότι, τὸ ὁμολογεῖτε καὶ σεῖς, τα εἶπαμεν γαλλικά. Ποῦ νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι μὴ κυρία κατωτέρας τάξεως καὶ τόσο παχειά, θὰ εἶχε τὴν ἀναίδειαν νὰ γνωρίζῃ καὶ γαλλικά. Ἡμεῖς εἶχαμεν τὴν ἰδέαν, ὅτι τὰ γαλλικά εἶνε πρὸν ἄλλων τοῦ καλοῦ κόσμου, (— βέβαια, ὅπως καὶ τὸ Νέον Φάληρον, δεσποινίδες μου. —) καὶ ἐξεπλάγημεν πολὺ ὅταν εἶδαμεν αἴφνης, ὅτι ἡ κυρία εἶχεν ἐνόησιν ὅτι τὴν ὀνομάσαμεν ἱπποπόταμον. Διὰ τὰ ἄλλα δὲν ἐχομεν καμμίαν εὐθύνην. Μᾶς ὑβρίσων καὶ ὑβρίζαμεν ἂν μας ἐδ-ρην, θὰ ἐδέρναμεν καὶ ἡμεῖς. Εἶδατε ὅμως πᾶς ἡ κυρία ἀνεγνώρισε τὸ λάθος τῆς καὶ πᾶς ἔσπευσε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν Κηλιθέαν. Εἶδεν ἡ δυστυχὴς ὅτι ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ μείνῃ δὲν τὰ βγάζει κανεὶς πέρα μετὰ πέντε γλωττες καὶ μὴ δίκαια χέρια. (— αὐτὸ βλέπω καὶ ἐγώ, καὶ πάλυ τὰς παρενθέσεις—).

«Αὐτὰ, σὰς παρακαλοῦμεν πολὺ, κύριε Φαῖδον, νὰ εἴπητε εἰς τοὺς ἀναγνώστας σας, διὰ νὰ μὴ μας ἐκλάβουν ὡς δεσποινίδας ἀνοήτους καὶ κακῆς ἀνατροφῆς. Δὲν σας γνωρίζομεν προσωπικῶς, οὔτε ἠξεύρομεν ποῖος ἀπὸ τοὺς συνεπιβάτας μας ἦτο ὁ κ. Φαῖδον. Ἀλήθεια, ἐμπρὸς μας ἐκάθητο ἕνας γέρος πολὺ ἄσχημος καὶ διεστραμμένος, μαῦρος σὰν Ἀράτης καὶ μετὰ κατὰ ἄγρια μάτια καὶ μετὰ κατὰ πυκνὰ φρύδια, ποῦ σ' ἐπίανε τρομάρα. Μήπως ἦσθε σεῖς;»

«Τελοσπάντων, δὲν σας ἀπαζόμεθα, καὶ λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ ὑποσημειώσωμεν.
« Ἡ μαύρη.
« Ἡ ροδόχρους.
« Ἡ Α' λευκή.
« Ἡ Β' λευκή.
« Ἡ γαλάζια.»

Πῶς σας φαίνεται ἡ ἐπιστολή αὕτη, ἀγαπητοί μου; Ἐγὼ θὰ τὴν εὐρίσκα φυσικωτάτην. Ἀπὸ μὴ συνδρομητριας τῆς Διαπλάσεως δὲν θὰ ἐπερίμενε κανεὶς

καλλιτέραν εὐγένειαν καὶ καλλιτέραν λογικὴν. Εἶδατε ἐκεῖ ἐπιχειρήματα; Καὶ ὁμῶς, ἔγω τὴν ὑποφίαν μήπως ἢ ἐπιστολή αὕτη εἶνε φ ἄ ρ σ α. Ἡ κάποιος ἄλλος τὴν ἔγραψε, χάριν ἀστειότητος, ἢ, ἂν τὴν ἔγραψαν τὰ πέντε κορίτσια, αὐτὸ βεβηκα σημαίνει ὅτι ἀναγνωρίζουν τὸ ἄτοπον καὶ ἀδικαιολόγητον τῆς συμπεριφορᾶς των. Διαφορετικὰ, δὲν θὰ ἔγραψαν τόσον γελοῖα πράγματα διὰ νὰ δικαιολογηθοῦν.

Τ ε λ ο ς π ἄ ν τ ω ν, ἐγὼ σὰς ἀσπάζομαι, καὶ διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς ὑποσημειοῦμαι.

ΦΑΙΔΩΝ

ΚΙΚΗ Δ. ΠΙΠΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Συνδρομητρια τῆς «Διαπλάσεως»

Τυχούσα τοῦ Παλλείου Βραβείου ἐν τῷ Ἀρσακείῳ Ἀθηνῶν.

Ὡς ἀνήγγελα ἐν καιρῷ, καὶ τὰ δύο μεγάλα Βραβεῖα τοῦ Ἀρσακείου ἀπενεμήθησαν φέτος εἰς φίλας μου. Καὶ τὸ μὲν Μποτάσειον, τὸ ἀπονεμόμενον εἰς τὴν καλλίστην τῶν ἐξωτερικῶν μαθητριῶν, ἔλαβεν ἡ Δνίς Πηγελοπὴ Κλεομένης, ἡ τόσο γνωστὴ εἰς τὸν κύκλον μας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἐ λ λ η ν ι κ ῆ Θ ἄ λ α σ σ α, τοῦ δὲ Παλλείου, προωρισμένου διὰ τὰς ἐσωτερικὰς μαθητρίας, ἔτυχε ἡ Δνίς Κικὴ Δ. Πιπινοπούλου, τὸ ἀγαπητὸν μας Μ ε ν ε ξ ε δ ἔ ν ι ο Μ π ο υ κ ε τ ἄ κ ι.

Ἡ εἰκὼν τῆς Ἐ λ λ η ν ι κ ῆ ς Θ α λ ἄ σ σ η ς ἐδημοσιεύθη ἄλλοτε, κατόπιν βραβεύσεως τῆς καὶ εἰς ἕνα Διαγωνισμὸν τῆς Διαπλάσεως, καὶ οἱ φίλοι μας τὴν γνωρίζουν. Σήμερον, μετὰ χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας δημοσιεύω τὴν εἰκὼνα τῆς Κ ι κ ῆ ς Δ. Π ι π ι ν ο π ο ῦ λ ο υ. Εἶνε τιμὴ ὀφειλομένη πρὸς τὴν ἀγαπητὴν φίλην καὶ διακεκομμένην μαθήτριαν, ἢ ὁποῖα, διὰ τῆς πανηγυρικῆς τῆς βραβεύσεως, ἐτίμησεν ὀλόκληρον τὴν ἐν Διάπλάσει μεγάλην οἰκογένειαν.

ΧΕΛΙΔΩΝ ΚΑΙ ΟΡΝΙΣ

[Κατὰ τὸν Λαϊκὸν μῦθον]

Πρωτὰ κλώσσα ἐνδὲ χωριοῦ μεσ' ἐτὴν αὐτὴ τοῦ ὄρνιθαρίου ἐξέσταινε μιά μερὰ ταῦτά φαρμακεροῦ φειδιοῦ, νὰ τοὺς γενῆ μητέρα. Μὰ σὰν τὴν εἶδε ἀπ' τῆ φωλιά χελιδνάκι, τρέχει κ' ἔτσι τῆς εἶπε : — 'Αέρα τὸ κεφαλάκι σου ἔχει, δυστυχημένη! ἀφοῦ πουλιά θαρρεῖς, ὅτι θὰ βγάλῃς κ' ὄρνιθια μ' ἀπαλά φτερά καὶ σὰν ἐσένα ἴδια : Λοιπὸν, μὴν ἀμφιβάλλῃς, ταῦτά σου αὐτά... φαρμακερὰ σφαλοῦν ἐντὸς των φεῖδια, ποῦ σὰν τα βγάλῃς—συμφορὰ!—ἐπάνω σου θάπλώσουν καὶ θὰ σε φαρμακώσουν!.. Σῆκ' λοιπὸν καὶ κάνε αὐγά, δικά σου νάνε!

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Ο ΑΣΩΤΟΣ ΥΙΟΣ

(Συνέχεια· Ὡς σελ. 257.)

Ὁ Βαλεντίνος εἶδε τῶντι τὸν κόμη-τα Δεπλεσσι-Σαμαγιάν, καθισμένον ὑπὸ μίαν σκιάδα καὶ ρεμβάζοντα κατὰ μόνας ἐνώπιον τραπέζης, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχον τέσσαρες φιάλαι κεναί. Τέσσαρες φιάλαι ἦτο πάρα πολὺ δι' ἓνα διοικητὴν τοῦ βασιλικῆς στρατιωτικοῦ οἴκου!.. 'Αλλ' ἡ ἐκπληξίς μὲς θὰ παύσῃ, εὐθὺς ἄμα πλησιάζωμεν, διότι, ὑπὸ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ εὐπατρίδου τούτου, θάνα-γνωρίσωμεν τὸν ἐντιμον στρατολόγον 'Αννίβαν Περδίκη, μὲ δὴα του τὰ χρυσὰ γαλόνια, λαμπρότερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον παρά ποτε.

Διὰ δευτέραν φορὰν, ἡ ψευδο-Δούκισσα Δεσκρανιδὴ ἔτεινε ἐπιχαρίτως τὴν ξηρὰν γεροντικὴν τῆς χεῖρα, τὴν ὅποιαν ὁ δῆθεν κόμης Δεπλεσσι-Σαμαγιάν ἠσπάσθη μὲ τὸ σοβαρώτερον ὕφος τοῦ κόσμου.

—'Ὡ τὴν ἀγαπητὴν Δούκισσαν! εἶνε πάντοτε δροσερὰ ὡς ἡ 'Αφροδίτη, ἡ θεὰ τῆς χαρᾶς καὶ τῶν γελῶτων!

—'Ὡ τὸν ἀγαπητὸν κόμητα! Πάντοτε νέος, πάντοτε ὠραῖος, πάντοτε ἀρεμάνιος!

'Αφοῦ ἀνηλλάχθησαν τὰ φιλοφρονήματα ταῦτα, ἐσυστήθη ὁ Βαλεντίνος, ἐ-χαιρέτισε καὶ ὑπέστη τὴν ἐπιθεώρησιν τοῦ Διοικητοῦ.

Μὲ ἡμίκλειστον ὀφθαλμόν, μὲ στήθος προτεταμένον, ὅπως ζωγραφίζουσι τοὺς ἥρωας εἰς τὰς ἱστορικὰς εἰκόνας, ὁ 'Αννίβας ἐξήταξε σιωπηλῶς τὸν νεαρόν βαρῶνον, κόπως συνεσταλμένον, προσποιεῖτο τὸν λεπτὸν παρατηρητὴν καὶ γνώστην τοῦ ἀνθρώπου, ἐλάμβανεν ὕφος καὶ στάσιν ἀρχιστρατήγου...

Ὅπισθεν τοῦ πρασίνου πλέγματος τῆς σκιάδος, ὁ Πονηρίδης, γλυκύτατος καὶ φιλοφρονέστατος, προσεπάθει νὰ μαλαξῆ τὸν ἀγρίον Γιαννιὸν.

—Γιαννάκη μου, τῷ ἔλεγεν, αὐτὸς ὁ σάκκος εἶνε πολὺ βαρὺς· δίκαιον εἶνε νὰ τον φορτωθῶ κ' ἐγὼ λιγάκι... 'Ελα, δὲς μου τὸν... θὰ πληγωθοῦν οἱ ὤμοι σου, κακομοίρη Γιαννιέ, καὶ σε λυποῦμαι πολὺ...

'Αλλ' ὁ Γιαννιὸς δὲν ἀκούει αὐτά, οὔτε ἀποκρίνεται. 'Αρκεῖται μόνον νὰ δει-

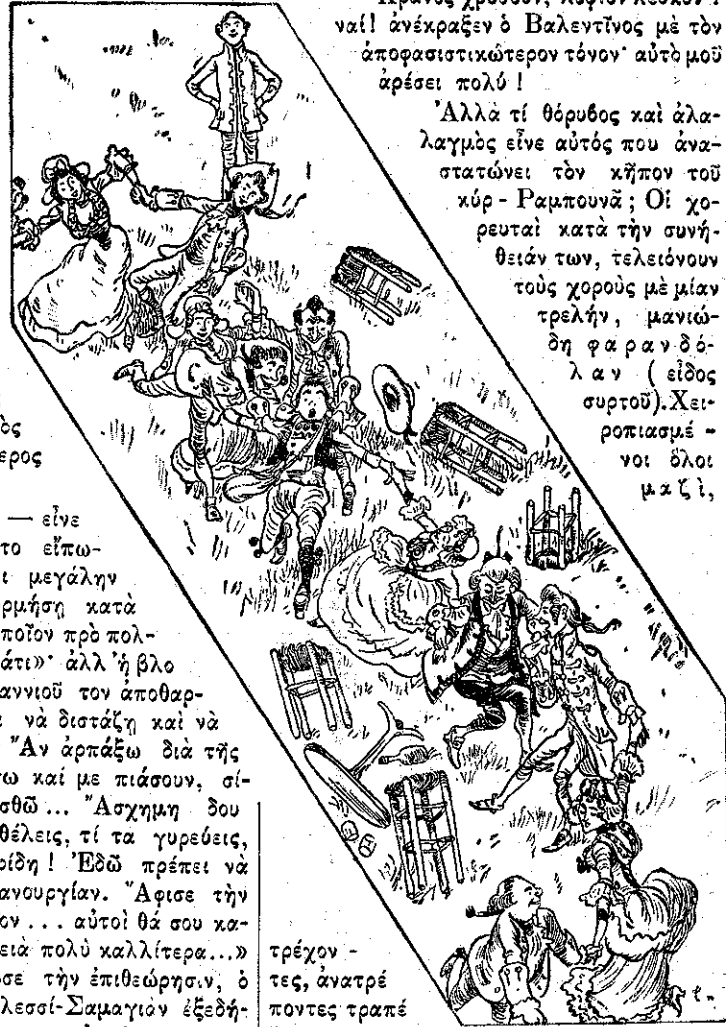
τα καὶ ἐπιστήθιον ἐρυθρὰ, μασχαλι-στήρ λευκός, κάλυμμα διεφθερωτόν, ἱππο-σκευὴ ἀπὸ τσόχαν ἐρυθρὰν μὲ παρυφὰς ἀργυρᾶς... —'Απὸ τσόχαν ἐρυθρὰν, μὲ παρυφὰς ἀργυρᾶς!... ἐσκέπτετο ὁ νεανίσκος, ἀκούων προσεκτικώτατα. —'Ἡ μήπως προτιμᾶτε τοὺς Δραγόνους τοῦ Κονδέ;.. στολὴ κιτρίνη, ἐπιστήθιον κέκκινον, χεῖριδες πτυχωταί, θυλάκια λοξά, κράνος χρυσοῦν, λοφίον λευκόν... —Κράνος χρυσοῦν, λοφίον λευκόν! ναί! ἀνέκραξεν ὁ Βαλεντίνος μὲ τὸν ἀποφασιστικώτερον τόνον· αὐτὸ μού ἀρέσει πολὺ!

'Αλλὰ τί θόρυβος καὶ ἀλα-λαγμός εἶνε αὐτὸς που ἀνα-στατώνει τὸν κήπον τοῦ κύρ-Ραμπουᾶ; Οἱ χο-ρευταὶ κατὰ τὴν συνή-θειάν των, τελειοῦν τοὺς χοροὺς μὲ μίαν τρέλην, μανιώ-δη φαρανδό-λαν (εἶδος συρτοῦ). Χει-ροπιασμέ-νοι ὅλοι μὰ ζι,

τρέχον-τες, ἀνατρέ-ποντες τραπέ-ζια, καθίσματα θρανία, φιάλας... 'Εσυραν τὴν φαρανδόλαν, καὶ ἀνθρώπους, ψάλλουσι ἓνα τραγοῦδι τῆς ἐποχῆς, τὸ ὅποιον δὲν λέγει τίποτε, ἀλλὰ φαί-νεται ὅτι ἐξάπτει πολὺ τὴν εὐθυμίαν των Διηλθόν πλησίον τῆς σκιάδος, ξελαρυγ-γιζόμενοι :

Τρεῖς ἀδελφάδες ἦσαν κ' αἱ τρεῖς ἐπαγρονηκαε. Ἡ μία πῆρε βασιλιᾶ, ἡ ἄλλη ἓνα γυροτάκι, ἡ τρίτη, ἡ καλλίτερη, πῆρε τὸ γεροντάκι. Ταρλαλαμπούμ! μπουμ! μπουμ! Τραλαλαλά!

— Οἱ δραγόνιοι τοῦ Κονδέ, ὑπέλαβεν ὁ 'Αννίβας Περδίκη ἀφ' οὗ ἀπεμακρύν-

θὴ κάπως ἡ θύελλα, ἔχουν συνταγμα-τάρχη τὸν γηραιὸν μου φίλον καὶ συνά-δελφον, τὸν κόμητα Βωξερβέν. Ἡ ἡλι-κία, αἱ ἐκστρατεῖαι τὸν κατέβαλαν πολὺ, καὶ γνωρίζω, ὅτι σκέπτεται νὰ παραιτη-θῆ. Τὸ σύνταγμα τοῦ ἀξίζει ἐπάνω· κά-τω σαράντα χιλιάδες τάλληρα.

— Πολὺ εὐθηνά, ἐδήλωσεν ὁ Βαλεν-τίνος. Σαράντα χιλιάδες τάλληρα γιὰ ἓνα κράνος χρυσοῦν, ἓνα ἐνδοξον σύνταγ-μα καὶ ἓνα λοφίον λευκόν, ὦ, εἶνε σχε-δὸν χάρισμα!

Ἡ φαρανδόλα ἐξαναπέρασεν. Ὁ φαῖδρος ὁμιλος τῶν χορευτῶν, οἱ ὁ-ποῖοι εἶχον συμπαρασύρῃ διὰ τῆς βίας καὶ τὸν Γιαννιὸν εἰς τὴν ἀλυσίν των, ἐ-ξηκολούθει νὰ ψάλλῃ τὰς περιπετείας τῶν τριῶν ἀδελφῶν.

Τῶν βασιλῆᾶ ψῆνον ἀορί, τοῦ γύριον πιλαφάκι, τοῦ γέρον τοῦ κακόμοιρου τοῦ βράζου κορυκοτάκι. Ταρλαλαμπούμ! μπουμ! μπουμ! Τραλαλαλά!

— Πολὺ καλά! εἶπε μετ' ἀποφάσεως ὁ κόμης Δεπλεσσι-Σαμαγιάν. ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, θὰ ὑπάγω νὰ εὐρῶ εὐθὺς ἀπόψε τὸν φίλον μου Βωξερβέν, καὶ θὰ τῷ ὁμι-λήσω... ὦ, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ πα-ρεῖλθῃ ἡ ἐβδόμας χωρὶς νὰ σας παραδο-θῆ ἡ σημαία τῶν δραγόνων τοῦ Κονδέ!

'Ακούσατε τὰς λέξεις ταύτας, ὁ Βα-λεντίνος κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης χα-ρᾶς, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ὑπὸ σοβρῶν σκέψεων.

«Πρέπει, — ἐσκέπτετο, — νὰ προσθέ-σω ἀκόμη ἓνα γαλόνι χρυσοῦ εἰς τὴν ἱπ-ποσκευὴν, ἡ ὁποία ὁμολογουμένως εἶνε πολὺ ἀπλῆ. Καὶ τί ἄλλο; 'Α! Ἐνα κί-τρινον κορδόνι εἰς τὸ ἐπιστήθιον δὲν θὰ ἐπῆγαιεν ἄσχημα... Πολὺ καλά! αὐ-ταὶ αἱ καινοτομίαι... 'Επειτα, ἀς πά-ρουν τὰ μέτρα των οἱ 'Αγγλοι!.. 'Α-πὸ πολὺν καιρὸν οἱ Γάλλοι αὐτοὶ ἐνοχλοῦν τὸν Βασιλέα τῆς Γαλλίας· αὐτὸ πρέπει τελοσπάντων νὰ τελειώσῃ!»

Ἐν τούτοις, οὔτε ἓνα τραπέζι, οὔτε ἓνα κάθισμα τοῦ κήπου εἶχε μείνῃ ἐρ-θιόν. Οἱ χορευταὶ, ἔξω φρενῶν πλέον, ἐσυρον τὴν φαρανδόλαν ἐπὶ τῶν ἐρι-πίωντες, ἀσθμαίνοντες ἐλεεῖν ἄλλ' ἐπι-μένοντες νὰ τελειώσουν τὸ τραγοῦδι των:

Τῶν βασιλῆᾶ στρώνον χρυσᾶ, τοῦ γύριον σετονάκι, τοῦ γέρον τοῦ κακόμοιρου τοῦ στρώνον τσοουβαλάκι. Ταρλαλαμπούμ! μπουμ! μπουμ! Τραλαλαλά! ἄ! ἄ! ἄ!

Ὁ Γιαννιὸς, ἀπελευθερωθεὶς ἐπιτέ-λους, ἐπλησίασε τὸν κύριόν του, καθ' ἣν στιγμὴν οὗτος ἐξήντησε τὴν εὐγλωττίαν του, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ θερμῶς τὸν κό-μητα Δεπλεσσι-Σαμαγιάν.

'Αντηλλάχθησαν ἐκατέρωθεν χαιρε-τισμοί, ὑποκλίσεις, μειδιάματα καὶ φιλο-φρονήματα. Καὶ πάλιν ἐφίλησαν εὐσε-

βάστως τὸ χεῖρ τῆς Ζεφυρίνας, καὶ πᾶ-λιν ἡ Ζεφυρίνα διένειμε δεξιᾶ καὶ ἀρι-στερᾶ τὰς χαριτωμένας τῆς ὑποκλίσεις. Ἡ μουσικὴ ἀνέκρουσε τὸ τελευταῖον μᾶρς, καὶ ὁ συνταγματάρχης Βαλεν-

τίνος, περιχαρῆς καὶ γαυριῶν, ἐπέστρε-ψε μὲ τὴν ἀκολουθίαν του εἰς τὸ Χρυσό οὐν Δέρας.

(*Ἐπειτα συνέχισα)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

Ο ΑΝΔΡΕΙΟΣ ΑΧΙΛΛΕΥΣ

Δ'.

Ὁ 'Αχιλλεὺς ἐπῆγε μιά μερὰ νὰ διασκεδάσῃ ἐτὴν ἐξοχή. Ἐκεῖ βλέπει ἓνα μικρὸ ἀλογάκι ποῦ το εἶχαν δεμένο 'στ' ἄλῳνι, ἀπέξω ἀπὸ τὸ σταῦλο. Τοῦ ἐφάνηκεν, ὅτι τὸ ἀλογάκι αὐτὸ ἦλθεν ἐπιτήδες εἰς τὸν κόσμον γιὰ νὰ το καθβαλικέυσῃ.

— Μὰ δὲν φοβάσαι; τοῦ λέγει ὁ Πέτρος.

— Ἐγὼ νὰ φοβηθῶ; Καὶ πότε φοβήθηκε ὁ 'Αχιλλεὺς;

— Μὰ ὁ μπαμπᾶς σου εἶπε νὰ μὴν κάμνουμε τίποτα χωρὶς νὰ τον ρωτοῦμε, τοῦ λέγει ὁ Παυλῆς.

— Δὲν βαριέσαι! καὶ ποῦ θὰ το μάθῃ! ἀπαντᾷ ὁ 'Αχιλλεὺς.

Καὶ χωρὶς νάκούσῃ τίποτε ἄλλο, λύνει τὸ ἀλογάκι καὶ το καβαλλι-κεύει. Οἱ φίλοι του ἀναγκάσθησαν νὰ σωπάσουν, καὶ νὰ τον βοηθήσουν μάλιστα γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

Τὸ ἀλογάκι τρέχει ἓνα γύρο 'στ' ἄλῳνι... τρέχει ὀλοένα, τρέχει τρέχει γρήγορα καὶ κλωτοᾷ... Ὁ 'Αχιλλεὺς πιάνεται ἀπὸ τὴ χαιτή.

Πῶς θὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία;

Ἦμποροῦσε νὰ τελειώσῃ καὶ μὲ κανένα σπᾶσιμο ποδιοῦ. Ὁ 'Αχιλ-λεὺς ἔμως εἶνε τυχερώτερος ἀφ' ὅ,τι του πρέπει. Τὸ ἀλογάκι τον ἐρ-ριψε μέσα σὲ κάτι λάσπες· δὲν ἔπαθε τίποτα ὁ καβαλλάρης, ἀλλὰ τὰ ρουχὰ του ἐγίναν σὲ κακὸ χάλι. Πῶς θὰ τα σκουπίσῃ τῶρα;.. Ποῦ θὰ εὐρῃ πατσάβουρα;.. Ἀλλοίμονον ἂν τον ἐβλέπαν ἔτσι!.. 'Α, νὰ ἐμ-πρὸς του ἴσα-ἴσα κάτι ἄσπρα πανιά. Ἡ πλύστρα τὰ εἶχε πλύνη καὶ τάπλωσεν ἐκεῖ διὰ νὰ στεγνώσουν.

(Συνέχεια προσεχῶς)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΔΗΓΙΑΙ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Μαγική εικών άνευ εικόνας. — Ως συμπλήρωμα των καθ' εαυτὸ Μαγικῶν Εικόνων, — των ζωγραφισμένων δηλαδή, — ἔχομεν εἰς τὰς Ἀσκήσεις τὴν *Μαγικὴν Εἰκόνα άνευ εικόνας*. Εἶνε μικρὰ διήγησις, ἔπου ὑπάρχει κάτι μυστηριώδες καὶ ἀπόκρυφον, τὸ ὁποῖον ζητεῖται διὰ τὴν ἐν τέλει ἐρωτησέως. Τὸ ζητούμενον τοῦτο εἶνε λέξις ἢ φράσις, κρυπτομένη ἐντὸς τῆς διηγήσεως, κατὰ τὸ εἶδος τῶν *Κεκρυμμένων Ὁνομάτων*, (ἴσται μόνον διὰ τοῦ ἤχου, μὴ ἐπισημμένης τῆς ὀρθογραφίας.) Ἴδου παράδειγμα *Μαγικῆς Εἰκόνας άνευ εικόνας*:

«Ὁ Νίκος, ἡ Σαπφώ, ἡ Ἑλλη καὶ ὁ Φωκίων ἐξῆλθον μίαν ἡμέραν εἰς περίπτεον. Αἶφνης ἐν ᾧ ἐπαΐων, ἐπιφανίζεται ζῶν τι. Ὁ Νίκος τρέπεται πρῶτος εἰς φυγὴν, καὶ προσκίψας πίπτει. Ἄλλ' ἐν ᾧ φωνάζει τρομαγμένος: Φύγετε! Φωκίων! Ἑλλη! Σαπφώ! — τὸ ζῶν, πρὶν νὰ δαγκάσῃ κανένα, πίπτει καὶ ἐκπνέει. — Τὶ ζῶν ἦτο καὶ πῶς ἐφόρησε;»

«Ἄν προσέξωμεν καλὰ εἰς τὴν ἀνωτέρω μικρὰν διήγησιν, θὰ εὐρωμεν τὴν φράσιν: Ὁ κύων ἐλάσσα, κεκρυμμένη εἰς τὰς ἐξῆς συνεχεῖς λέξεις τῆς διηγήσεως: αΦΩΚΙΩΝ ΕΛΛΗ ΣΑΠΦΩ...» Τώρα ἡ μικρὰ διήγησις δὲν ἔχει τίποτε τὸ μυστηριώδες καὶ ἀπόκρυφον. Τὸ ἐπιφανὲν ζῶν ἦτο κύων, καὶ ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ ἡλύσσα.

Κεκρυμμένη Παροιμία. — Καὶ ἐδῶ ἔχομεν μικρὰν διήγησιν, ἐντὸς τῆς ὁποίας κρύπτεται ἡ ζητούμενη παροιμία, ἀλλ' ὄχι πλεόν κατὰ τὸ εἶδος τῶν *Κεκρυμμένων Ὁνομάτων*; Διότι ἐδῶ σπρεῖται ἡ ὀρθογραφία, αἱ δὲ λέξεις τῆς παροιμίας εἶνε ἀπλῶς ἐγκατασταπαρμένοι — ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν σειράν των, — εἰς τὰς φράσεις τῆς διηγήσεως. Καὶ ἡ διήγησις, ἡ ὁποία δὲν καταλήγει εἰς ἐρώτησιν, πρέπει νὰ εἶνε σχετικὴ μετὰ τὴν κεκρυμμένην ἐντὸς αὐτῆς παροιμίαν: μετὰ ἄλλους λόγους ἡ παροιμία νάποτελῇ τὸ συμπέρασμα, τὸ ἐπιμυθίον τῆς.

Ἴδου παράδειγμα *Κεκρυμμένης Παροιμίας*. «Ἡ Μάρω σιδερόναι βιαστικὴ τῆς μένουσ ἀκόμη δυὸ σεντόνια. — Τῶνα κοντεῦσα νὰ το σώσω, λέγει τῆς ἀδελφῆς τῆς Ἑλενώς: Ἄν ἤθελες νὰ μου δώσῃς ἕνα χέρι καὶ σὺ, νὰ τελειώσω μιά ὠρα ἀρχήτερα. Καὶ ἐγὼ πάλι, σὰν ἔχῃς δουλειὰ βιαστικὴ, θὰ σε βοηθήσω. — Μετὰ χαρᾶς σου, λέγει ἡ Ἑλενωὶ στάσου ὅμως μιά στιγμή νὰ νιφτώ. — Ἡ Ἑλενωὶ νίφτει τὰ χέρια τῆς καὶ πᾶνει τὸ σίδερο... — Νά, λέγει σὲ λίγο, ἐγὼ ἔκαμα καὶ τᾶλλο, καὶ τώρα εἶνε ἔτοιμα καὶ τὰ δυό. — Ἡ Μάρω πετᾷ τὸ σίδερο καὶ μετὰ χαρούμενο πρόσωπο φωνάζει: — Τὶ καλὰ σὰν βοηθῆ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον!»

Ἡ κεκρυμμένη παροιμία εἶνε: «Τῶνα χέρι νίφτει τᾶλλο, καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπον» λεγομένη ἐπὶ ἀλληλοβοηθείας. Αἱ λέξεις τῆς παροιμίας ταύτης ἀπαντῶνται διαί μετὰ τὴν σειράν των εἰς τὰς φράσεις τῆς μικρᾶς διηγήσεως.

Συμπλήρωσις φράσεων. — Ἀπὸ τὰς ζητούμενας φράσεις (γυνμικά, παροιμίας κλ.) παρατείπομεν μερικὰς λέξεις, ἀντικειστώμενες αὐμὰς μετὰ αὐτάς. Ἐκ τῶν ὑπολειπομένων λέξεων, ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ ἐκ τῶν θέσεων τῶν παυλῶν, ὁ λυτὴς πρόκειται νὰ μαντεύσῃ τὰς φράσεις.

Παραδείγματα:
1. Οὐδὲν — ἄμικτον —
2. Κακοῦ — κακὸν —
3. — πολλὰ — ὀλίγα.
4. — — καὶ νοῦς.

Αἱ λύσεις εἶνε αὗται:
1. Οὐδὲν κακὸν ἄμικτον καλοῦ.
2. Κακοῦ κόρακος κακὸν ὠδόν.
3. Ἄκουε πολλὰ καὶ λέλει ὀλίγα.
4. Νοῦς ὀρᾷ καὶ νοῦς ἀκούει.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Βιβλία τετριπτά, μορφωτικὰ καὶ ἠθικά, ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων».

Ὁ Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (60 εἰκόνας) ἄδεται φρ. 6, χρυσόδετος φρ. 8 (Ὁλίγα ἀντίτυπα ἐπὶ χάρτου πρώτης ποιότητος: ἄδεται φρ. 7, χρυσόδ. φρ. 10.)

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος (25 εἰκόνας) ἄδεται φρ. 1, 75, χρυσόδ. φρ. 3, 25.

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφοράς, φρ. 0, 60.

Εἰς τὴν Θάλασσαν! (25 εἰκόνας) ἄδεται φρ. 1, 75, χρυσόδ. φρ. 3, 25.

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (20 εἰκόνας) ἄδεται φρ. 3, 50, χρυσόδ. φρ. 5.

Λεύκιμα Μικρῶν Μυστικῶν (25 τετράδια) ἄδεται φρ. 3, χρυσ. φρ. 5. (Ἐκαστον τετράδιον ἰδιαίτερον: φρ. 0, 15.)

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου, ἄδεται φρ. 1, 50.

Ἡ Μαρουσία (21 εἰκόνας) ἄδεται φρ. 3, 50, χρυσόδ. φρ. 5.

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων (ποιήματα) ἄδεται φρ. 1, 50, χρυσόδ. φρ. 2, 50.

Ἡ Νίνα (20 εἰκόνας) ἄδεται φρ. 3, 50, χρυσόδ. φρ. 5.

Παιδικὸι Διάλογοι (Κουρτίδου) Δυὸ Σειραὶ, ἐκάστη τῶν ὁποίων τιμᾶται φρ. 1, 20. Αἱ δύο ὅμοι χρυσόδετοι φρ. 4.

Παιδικὸν Ἐπειρον (Σενοπούλου) ἄδεται φρ. 2, χρυσόδ. φρ. 3, 50.

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομῆδια) ἔκαστον φρ. 0, 50. Χρυσόδετα τὰ 3 ὅμοι φρ. 2, 50.

Πρόας ὁ Νεκίου (24 εἰκόνας) ἄδεται φρ. 3, 50, χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Πυρετοπώλης (24 εἰκόνας) ἄδεται φρ. 3, 50, χρυσόδ. φρ. 5.

Ἐπὲρ Πατρίδος (25 εἰκόνας) ἄδεται φρ. 3, 50, χρυσόδ. φρ. 5.

Ὁ Φῶτης. Ἐμμετρον Διήγημα ὑπὸ Χ. Σαμαρταίδου, φρ. 0, 60.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Φῶφη ἀταρτεῖ ἐνώπιον εἰκόνας, παριστάσῃς μόνον τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

— Κάθισε φρόνιμα, γιατί θὰ σε δείρῃ ὁ Χριστός, τῆς λέγει ἡ νταντζή.
— Ἄμ ἔχει χέρια; ἀπαντᾷ ἡ Φῶφη.
— Εὐαγγέλιον τῆς Σιωπῆς Νικητός.

Ἡ Ἀργυρόχρως Φωνή, ἀκούουσα τὸν ἀδελφὸν τῆς διηγουμένου κατορθώματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἐρωτᾷ:
— Νίκο, ὑπάρχουν καὶ τώρα ἀρχαῖοι Ἕλληνες;
— Εὐαγγέλιον τῆς Πολυχρόμου Χρυσουαλλίδος.

Ἡ μικρὰ Νίνα ἐδάγκασε τὴν γλῶσσάν τῆς καὶ κλαίει. Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ποῦ τὸ ἔπαθε καὶ ὁ μπαμπᾶς τῆς τὴν μαλῶνει:
— Μὰ πῶς δὲν προσέχεις, παιδί μου; ...
— Δὲν τὴν εἶδα, μπαμπᾶ! ... ἀπαντᾷ ἡ Φῶφη.
— Εὐαγγέλιον τῆς Λουλουδὶ τῆς Καρδιάς.

Εἰς τὸ θέατρον, ἡ *Χιακὴ Παροῆλιος* πρὸς τὸν *Χιακὸν Κρίνον*:

— Ὅταν κιντᾶζω μετὰ τὰ λαρνίον, μὴ φαίνεται οὐκ ἀκούω καλλιτέρας.
Καὶ ὁ *Χιακὸς Κρίνος*:
— Μ' ἀφοῦ ἔρχεται ἡ σκηνὴ πὶδ κοντὰ, φυσικὰ ἀκούς καὶ πὶδ καλά.
— Εὐαγγέλιον τῆς Ἀμαρουλλίδος.

Ἡ Ἑλενίτσα τρέχει: «τὴ μαμμά τῆς, κατακόκκινη καὶ κλαίουσα»

— Μαμμά, ὁ Κώστας μ' ἔδειρε ...
— Κῶσ α! ... γιατί ἔδειρες τὴν Ἑλενίτσα;
— Δὲν τὴν ἔδειρα, καλὰ μαμμάκα... τῆς ἔδειξα πῶς νὰ δέρνῃ ὅταν τὴν παρᾶζουν.
— Εὐαγγέλιον τῆς Κυθαρινοῦ.

ΑΔΙΠΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Οἱ ἀλλάζοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰναγγέλλωσιν ἀμέσως εἰς τὸ Γραφεῖον μας τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν νέαν ταυνίαν.

Θὰ το πιστεύετε; μὰ θὰ το πιστεύετε; ... Ἀπὸ τώρα ἤρχισαν οἱ φίλοι μου νὰνανεώνουν τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ ἔτος 1903! Τὴν ἀνε νέωσαν ὅσως τώρα ἔξ, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ γνωστοὶ ἕως *Μολδὼν Λαβὲ* καὶ *Σεριτεμένῃ Σιτωπίς*. Αὐτὸ λέγεται ἀγάπη καὶ προθυμία! ... Νὰ ἰδῶ, θὰ τὴν ἀνανεώσουν καὶ ἄλλοι πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς προκηρύξεως.
Καὶ ὁ *Τζι-Τζι-Μποῦμ-Μποῦμ* μὴ ἔστειλε τὴν φωτογραφίαν του διὰ τὸ συμπλεγμα τῶν Βραβευμένων Ἐσπαθωμένων, τὸ δὲ *Κρητικὸν Κάστανον* μὴ γράφει διὲ φωτογραφικήν ἐπίτηδες καὶ θὰ μου τὴν στείλῃ γρήγορα. Οἱ ἄλλοι τί κάμνουν; Τοὺς περιμένω, ἀλλ' ὄχι πέραν τῆς προθεσμίας (31 Ὀκτωβρίου.)
Ἐλαβα ἀπὸ τὴν Χαλκίδα ἕν φωτογραφικὸν συμπλεγμα ἀπὸ δεκαεπτὰ πρόσωπα, ἀγῆρια, κορίτσια, μεγάλα, μικρὰ. Ἀπὸ πῶς μου γράφουν: «Μαγικὴν Εἰκόνα — ποῖο εἶμαθα;» Βεβαίως εἶνε φίλοι μου ἐκ τῶν ἐν Χαλκίδει, ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ τοὺς μαντεύσω ἕνα ἕνα! Μὰ τί εἶνε καὶ αὐτὴ ἡ μίμησις! Ὁ τι κάμνει ἕνας, ἀμέσως θὰ το κάμουν δεκά. Δὲν ἐπρόφθασα νὰ εἰπῶ ὅτι ὁ *Αρχικαλομποροστῆς*, κατὰ μίμησιν ἄλλων καὶ αὐτός, ἤρχισε νὰ μου στέλλῃ ἐπιστολάς ἐν εἶδει ἐφημερίδας, καὶ ἔσπευσαν νὰ τον μιμηθῶν ἄλλοι δύο: τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* καὶ τὸ *Λουλουδὶ τῆς Καρδιάς*. Ἐγὼ λοιπὸν ἐμπρὸς μου σημερον τρεῖς ἐπιστολάς-ἐφημερίδας. Ἄδριον βέβαια θὰ ἔχω πέντε, μεθαύριον δεκά, καὶ πᾶσι λέοντας. Ἄλλ' ὄχι, τὸ κακὸν ἄς σταματήσῃ ἕως ἐδῶ. Ἐπιτέλους τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε τόσον ἀξιον μίμησεως. Εἶπα ὅτι αἱ ἐφημεριδοεἶδες αὐταὶ ἐπιστολαὶ ἔχουν τὸ ἐλάττωμα νὰ μ' ἐμποδίζουν νὰπαντῶ. Μυλις προφθαῖνον νὰπαντῶ εἰς τὰς ἐπιστολάς, καὶ θάπαντῶ τώρα καὶ εἰς ... ἐφημερίδας;
— Μετ' ἐκπλήξεως εἶδον νὰ ἀπονέμῃ τὸ Ἀ Βραβεῖον εἰς τὸν διογωνισμὸν τοῦ Διηγήματος, μὴ γράφει ὁ *Ἰσημερινὸς* τοῦ *Κόσμου*. Τὸ διηγημὰ μου μὴ ἐφαίνεται τόσον γελῶστον, ὥστε παρ' ὀλίγον δὲν θὰ σοῦ τὸ ἔστειλα.» Ὁρίστε μετριοφροσύνη! Ἄν δὲν ἐγγώριζα τὴν εἰλικρινείαν τοῦ *Ἰσημερινοῦ* τοῦ *Κόσμου*, θὰ ἔλεγα ὅτι προσποιεῖται.

Ἡ Μέρμις [EE] μὴ ἔστειλε πάλιν 7 δραχμὰς διὰ νὰ ἐγγράφω τὴν ὑπὸ τῆς Ἀθρας τῆς *Κερκύρας* συσταθείσαν πτωχὴν μαθήτριαν. Μὰ τί καλὴ τὴ εὐεργετικὴ ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ Μέρμις Πόσα εὐγὲ τῆς ἔλξουν.
Ἀπόγονοι τοῦ *Νέστορος* [E] εἰς τὰς ἐρωτησεις του ἀπαντῶ τὰ ἐξῆς: Εἰς τὸ Ἀθρόον Βραβεῖον λογαριάζονται καὶ τὰ Ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ. Ἄν π: χ: ἐπρόκειτό τις νὰ λάβῃ Β Βραβεῖον, ὁλὰ δὲν το λαμβάνει διότι ἔλαβε τοιοῦτον καὶ ἄλλοτε, εἰς τὸ Ἀθρόον θὰ λογαριασθῆ ἀκόμη Β Βραβεῖον. Ὅσον διὰ τὰ Βραβεῖα τοῦ Ἐσπαθώματος, τὰ ὁποία δίδουν δικαίωμα πρὸς δημοσιεύσιν τῆς εἰκόνας, αὐτὰ δὲν λαγαριάζονται εἰς τὸ Ἀθρόον.
Μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἀνεγνώσσα τὴν ὠραῖαν ἐπιστολήν σου, *Λίχρωμος Φούζια*, [EE], ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν ποῦ εἶχες νὰ μου γράψῃς. Γλαφυρῶς ἐκθέσεις τὰς ἐντυπώσεις σου, ὁλὰ σφάλλεις εἰς μερικὰς κρίσεις. Ἡ κοινωνία τῆς νῆσου, τὴν ὁποίαν ἐπισκέψῃς, εἶνε ἀπὸ τὰς εὐγενεσετέρας καὶ μάλλον πολιτισμένας κοινωνίας τῆς Ἑλλάδος, φιλόθενος, φιλόμουσος καὶ φιλοπατρις πῶς ὀλίγα.
Λοιπὸν, *Τζάμε Ἀγακατωμένη*, τώρα θὰ μου γράψῃς ταχυτά. Μὴ δίδεις τὸν λόγον σου, καὶ σὰν μεγάλος ποῦ εἶσαι, θὰ τον κρατήσῃς. Πρόσεξε ὅμως καλὰ, διότι τώρα ἐκετέθηκε καὶ ἀπαντεῖ τῶν ἄλλων...
Ἡ *Χλόη* τοῦ *Κηρισσοῦ*, ἡ ὁποία σπουδάξει εἰς τὸ Παρίσι μουσικὴν, μὴ γράφει: α Ἐδιάβασα εὐχαρίστως τὴν ἐπιστολήν τοῦ κ. Φαίδωνος περὶ τῆς *Κάρμεν Δ' Ἀσούδα*, διὰ τὴν ὁποίαν τοσάκις ἤκουσα νὰ κάμνουν λόγους εἰς τὸ Παρίσι φαίνεται ὅμως ὅτι εἶνε περισσότερο πονηρὰ ἄφ' ὅτι τὴν περιγράφει, λέγουσιν δὲ ὅτι ἔχει μεγάλῃ ἀλαζονείαν καὶ αὐθάδειαν. Τὶ νὰ σου πῶ! ἔγω ἂν ἐπρωτιμούσα νὰ εἶχον ὀλιγότερον ταλὰν καὶ περισσοτέραν ἀνατροφήν. Ἄλλ' ἔγω ὑπόθετω ὅτι ἡ *Κάρμεν Δ' Ἀσούδα* δὲ ἔχῃ ἀνεπλήρωτα, ἐχθροὺς, καὶ ὅτι αὐτὰ ποῦ ἤκουσες εἶνε κρίσεις ἐχθροῦκαί.

Ἄγγελε *Χαρᾶς*, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἄσα γράφεις. Ἄσπρο *Ποντικᾶκι*, εἰδὸν δὲν μὴ τὸ ἔλεγε, ὅτι φέτος πλεόν «ἐξέρχεται» εἰς τὸ Γυμνάσιον, ἢμποροῦσα νὰ ὀρκισθῶ, κρῖνουσα ἀπὸ τὰς ὠραίας καὶ ὀρθοπεῖς ἐπιστολάς σου, ὅτι φέτος «ἐξέρχεται» ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον. Ἐγὼ καὶ πρὶς εὐχῆ! Τὸ ἄριστον τοῦ ἐνδεικτικοῦ σου δὲν μ' ἐκπλήρξει διόλου, καὶ ἂν ὑπῆρχε βαθμὸς ἀνωτερος, ἐγὼ θὰ σοῦ τον ἔδιδα.
Ἄγγελε τῆς Ἀγάπης [EE] διὰ τὴν ὠραῖαν ἐπιστολήν. Ἄλλὰ τὴν πληροφορίαν σου δὲν θὰ δημοσιεύσω, διότι, καὶ μὲν δὲν εἶσαι τελλῶς, ἀλλ' ἄμα μάθητι γίνεσαι μετὰ ἡλεκτρικῆς κοουδονίας, ζεῦρω κ' ἔγω; εἰμπορεῖ νὰ σου ἔλθῃ ἡ τρέλλα ἐκεῖνη τὴν στιγμήν, καὶ νὰ κάμῃς τὰ καλὰ τοῦ Βαλεντινοῦ. Ἐπειτα θὰ μου ἔλεγες ὅτι ὁ *Αρχικαλομποροστῆς* πταεῖ διὰ τὴν ψυχρολοσίαν, ποῦ τυχόν θὰ σοῦ ἤρχετο.
Ζωηρὰ *Γραφίς* [EE] διὰ τὴν ζωηροτάτην περιγραφήν τοῦ συμβάντος. Ὅσον διὰ τὸ κακογραφημένον καὶ δυσανάγνωστον δελετήριον ποῦ ἔλαβες ἐξ Οὐγγαρίας, δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἰπω τίνας εἶνε, διότι κανένα συνδρομητὴν Ἰωσήφ δὲν ἔχω ἐκεῖ. Ἴσως εἶνε κανενὸς περιουθευόντος.

Πολὺ εὐχαρίστως, *Σοφία Γ. Ζαμῖγα* θὰ μὴ στείλῃς μερικὰ ψευδώνυμα τῆς ἀρσεσκείας σου, διὰ νὰ σοῦ ἐκλέξω, καὶ 1 δραχμὴν διὰ τὸ δικαίωμα. Χαιρετίσματα εἰς τὸν ἀδελφόν σου, καὶ καλὴν πρόδον.
Νιαγάρα (B. B.) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.
Ἄν-Ἄν τῶν *Πατησίων*, μὴ ἀμειβῆλλῃς ὅτι ἐπιστολαὶ σου μ' εὐχαριστοῦν πολὺ, καὶ νὰ μου γράψῃς συχνὰ τώρα ποῦ ἔχεις καιρὸν. Διὰ τὸ ἄλλο ποῦ μ' ἐρωτᾷς σοῦ ἀπαντῶ ὅτι καὶ εἰς τὴν σχολὴν πηγαίνει φύλλον καὶ εἰς τὰ σπῖτια πολλῶν.

Οἱ φίλοι μου, κατενεουσιασμένοι διὰ τὸ ἐσπαθώμα, μὴ γράφουν ὅτι ἤρχισαν ἀμέσως τὰς ἐνεργείας των. Καὶ βέβαια ἔπρεπε νὰ τὰς ἀρχίσουν ἀμέσως, διότι τὸ ἐσπαθώμα θέλει καιρὸν καὶ ὑπομονήν. Ἐμπρὸς λοιπὸν!
Ἐγχαρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοῦ νέου μου φίλου: *Μαρχήσιον Βαλοῦνον* (K. P.) *Δορέμι* (I. P. E. ἐκλέγω τὸ πρῶτον) *Θεσσαλικὸν Ἄρθον* (A. A. I. ἐκλέγω τὸ τελευταῖον.) *Βασιλισσὴν τῶν Αἰθέρων* (A. P.) καὶ εἶσαι βεβαία περὶ τῆς ἀγάπης μου.) *Πολιορκητὴν τοῦ Βάμου* (M. P.) *Χωρογύραν τοῦ Βάμου* (E. P.) *Ἄλσος* τῆς *Κιφισίας* (Π. N. ἰδὸν αὐτὸ ποῦ προτιμᾷς.) καὶ *Κρεολὴν* (X. A.)

Ἄσπασμοι Πληροφορία (ἀπὸ μίαν τοῦ καθενός, ἐλλείψαι χώρου) ἡ *Κρεολὴ* ἀσπάζεται τὴν *Μαρίδαν* τῆς *Καρύστου*, τὴν ὁποίαν γνωρίζει — τὸ Ἄλσος τῆς *Κιφισίας* ζητεῖ τὸ ψευδώνυμον τῆς *Ἡμετέρας Κοκκινοπούλου* δι' ἀνταλλαγῆς M. Μυστικῶν — τὸ *Θεσσαλικὸν Ἄρθον* ἀσπάζεται τὸ Ἄρθον Μαῖον — τὸ *Κρομμυοῦδον Ἀστέρη* ἐρωτᾷ τὴν *Μέλλουσα Καλλόγηρα* εἰς τὸν Μοναστήριον καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἀναρῖνεται πλέον — ὁ *Ἰσημερινὸς* τοῦ *Κόσμου* εὐχαρισεῖ τὴν *Ἀρὸν* τοῦ *Παρωσῶν* διὰ τὴν εὐχαρητήριάν τῆς καὶ ζητεῖ τὸνομῆ τῆς δι' ἀνταλλαγῆς M. Μυστικῶν — ἡ *Κιουκουριόστρα* ἐρωτᾷ τὴν *Ἀνακατοῦσαν* πῶς τῆς ἐφάνη ἡ Τῆνος — ἡ *Θεολόδοχος* *Ψυχὴ* χαιρετᾷ τὴν *Κιονκουριόστραν* — ὁ *Ἀπόγονος* τοῦ *Νέστορος* ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ τὴν *Χρυσανθεμίδα* διὰ τὴν πληροφορίαν του, ἣς δὲν ἀπῆλυθον πρὸς αὐτὴν ἀλλὰ πρὸς τὴν *Κελαϊδοστραν* (ἀπορῶ κ' ἐγὼ πῶς ἔκαμα αὐτὸ τὸ λάθος) — ἡ *Δίχρωμος Φούζια* ἀσπάζεται τὴν *Σαρθωαλλόστραν* — ἡ *Ναυακὴ* χαιρετᾷ τὸν *Ἀπόγονον* τοῦ *Νέστορος* καὶ πολὺ τὴν συνεκίνησαν τὰ M. Μυστικὰ του — ἡ *Ἀμαρουλλίς* συλλυπεῖται τὸν *Φουγάρο* τῆς *Εὐγενείας* διὰ τὸ τάλληρον ποῦ του ἐκέρδησεν ὁ φυσικῶς (πῶ, πῶ! φοδερὸν!). — ἡ *Μόνωσις* ἐρωτᾷ τὸν *Ἐρῶθρον* *Νέφος* πῶς ἐμαθε τὸ ψευδώνυμὸν τῆς — τὸ *Λευκὸν Κρίνον* ἐρωτᾷ τὴν *Ἰωνοσιὰδα* *Πηγὴν* ἐὰν ἐτελειοποιήθῃ εἰς τὸ ρωσικὸν — ἡ *Ἐσμερόλοδα* χαιρετᾷ τὸν *Ρωμαῖον* *Κικέρωνα* καὶ τον ἐρωτᾷ πῶς τοῦ εἶπε τὸνομᾶ τῆς — ὁ *Ρόδιος* *Ἰσποπότης* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Ἐρῶθρον* *Νέφους* προταθείσαν ἀλληγογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν του — ἡ *Νεράϊδα* τῶν *Σπετσῶν* πληροφοροῖ τὸν *Σεργιαντέν*, ὅτι ἄριστος τὸ Φάληρον διὰ τὰς Σπέτσας, καὶ δὲν θὰ ὑπάγῃ καὶ αὐτὸ ἐκεῖ — ὁ *Κρόταλος* ἐρωτᾷ τί γίνεται ὁ *Σκληρός* *Βράχος* τοῦ ἔστειλε δύο ἐπιστολάς, ἀλλὰ δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν — ἡ *Πειραικὴ* *Νύξ* ἀντασπάζεται τὸν *Σεργιαντέν*, καὶ τὸ πληροφοροῖ ὅτι οὔτε ἐκατοστήν ἐξαδέλφην δὲν ἔχει τὴν *Πειραικὴν Ἀθραν* — ἡ *Χλόη* τοῦ *Κηρισσοῦ* δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς *Ρομαντικῆς* *Καρδιάς* προταθείσαν ἀλληγογραφίαν καὶ ἀναμένει ἐπιστολήν τῆς — ὁ *Σιρ-Ἄλ-Φαλουᾶλ* χαιρετᾷ τὴν *Κωπηλάτιδα* *Κύθρον* καὶ τὴν ἐρωτᾷ διὰ τί δὲν ἔγραψε τὸνομᾶ τῆς εἰς τὰ M. Μυστικὰ — ὁ *Ἀστὴρ* τῆς *Ἀνατολῆς* ἀσπάζεται τὸν *Φάρον* τῆς *Ἀνατολῆς* — ὁ *Πούλιος* *Ἀράκος* χαιρετᾷ στρατιωτικῶς τὸν *Νικητὴν* τῆς *Ἀουστερλίτσης* — ἡ *Ἰριγένεια* *Καρποπούλου* ἀντασπάζεται τὴν *Βεατρίκην* καὶ τὴν πληροφοροῖ ὅτι ἔχει διακοπὰς τῆς ζωγραφικῆς — ἡ *Διονυσία* *Πηγὴ* ἀντασπάζεται τὸν *Λευκὸν Κρίνον* καὶ τὸ πληροφοροῖ ὅτι ὁ κοῦκος ἐκεῖνος σῶζεται εἰς τὸ Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον — ὁ *Κουασιμόδος* ἀσπάζεται τὸν *Ἐρῶθρον* *Νέφος* καὶ εὐχεται καλὸ ταξίδι εἰς τὴν *Ἀμαρουλλίδα* τὸν *Σπήλαιον* *Δοξαπατῆ* ἀσπάζεται τὴν

Βραδύων και Κνωσίων Σηλήσιον... η Ρομαντική Καρδιά με την Ναυτοπούλαν της Κρατικής και Ραβίαν Κρηγέτιδα...

Από ένα γλυκό φίλακι στέλλει η Διάλασις προς τους φίλους της: Τρεμοσβόνον Αστέρη (έστειλα) Κιουκιουρίστρα...

(Βεβαίω, είμπορεί να λάβης μέρος εις τον Διαγωνισμόν... η Κική σ' ευχαριστεί πολύ δια τα γραμματόσημα...)

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 17 Αυγούστου δαπανήσω εις το προσεχές.

ΤΟΜΟΙ "THE ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ" ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893) ΤΟΜΟΙ 14 (οι έτη: 4.5.6.7.11.15.16.17.18.19.20.21.22.23)...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ δι λύσεις δεχται μέχρι της 12 Οκτωβρίου... 382. Λεξιγράφος. Εις τα γράμματα την πρώτην συλλαβήν μου θα...

384. Στοιχειόγραφος. "Ενα παλαιόν θινόν εν τον άποκεραλίω, μέλος μου εκ των διπλών παρευθός θλ σχηματίω..."

385. Αναγραμματισμός. "Όπως είμαι έν μ' άφισης, Στόν όρίκοντα ή λύσις, Άν αναγραμματισθώ, Είς τας λέξεις θά ταθώ..."

386. Τρίγωνον. 1.—Είς Ρωμαίο; στρατηγός. 2.—Μυθικός τις μουσικός. 3.—Άκρωτήρι έλληνικόν...

387. Κλιμακωτόν. * * * * * Ναυτικατασταθούν οι άστερισκοί δια γράμμάτων ούτως, ώστε να...

388. Έπιγραφή. Ζητείται ή ανάγνωσις της κάτωθι έπιγραφής: Α Χ Τ Ε Ο Α Ν Ρ Ν Μ Ι Χ Ο Η Ε Ο Ρ Σ

389. Διπλή Άκροστιχίς. Τάρχη γράμματα των ζητούμενων λέξεων σχηματίζουν μέλος του σώματος, τα δε δευτέρα...

390. Φωνηεντόλιπον. τ - κς - θ - τ - ρς 391. Γρίφος. 0 0 0 πα πα πα 0 1 0 πα + πα 0 0 0 πα πα πα 0 0 0 πα πα πα

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παιδιάς.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Εσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8 Δι' συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

Περίοδος Β' — Τόμ. 9ος Έν Αθήναις, 31 Αυγούστου 1902 Έτος 24ον.— Άριθ. 35

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Οι τρεις αυτοί άνδρες ήσαν ο Τζών Κόρτ, ο Μάξ Ουμπέρ και ο Κάμης. Πώς, δια ποίας σειράς περιστατικών, εδρέθησαν εις έκείνο το μέρος;

Το ήγνούουν. Μετά την σύγκρουσιν και την καταστροφήν της σχεδίας, εις μάτην προσπαθήσαντες να συγκρατηθούν επί των βράχων, είχαν ριφθί εις τα μα...

Δυστυχώς, δεν είχαν σωθί όλοι... "Έλεπεν ένας... ο μικρός προστατευόμενος του Τζών Κόρτ και του Μάξ Ουμπέρ, ο δυστυχής Λάγκας, καθώς και το μικρόν πλάσμα, το όποσον αυτός είχε λυτρώση εκ του πνιγμένου...

Τώρα, ο Κάμης, ο Τζών Κόρτ και ο Μάξ Ουμπέρ δεν είχαν ούτε όπλα, ούτε πολεμοφόδια, κανέν εργαλείον ή σκεύος, εκτός του μαχαίριδιού της τσέπης και του μικρού πελέκειως, τον όποσον ο όδηγός εφερέν εις την ζώνην. Σχεδία τίποτε... και έπειτα προς ποτον μέρος έπρεπε να διευθυνθούν, δια να επανεύρουν το ρίον του Γεοχάουζεν...

Και το ζήτημα της τροφής πώς θα ελύετο, άρ ου θα τοίς ελειπον τα προϊόντα της θήρας; Ο Κάμης, ο Τζών Κόρτ και ο Μάξ Ουμπέρ θα περιωρίζοντο εις...

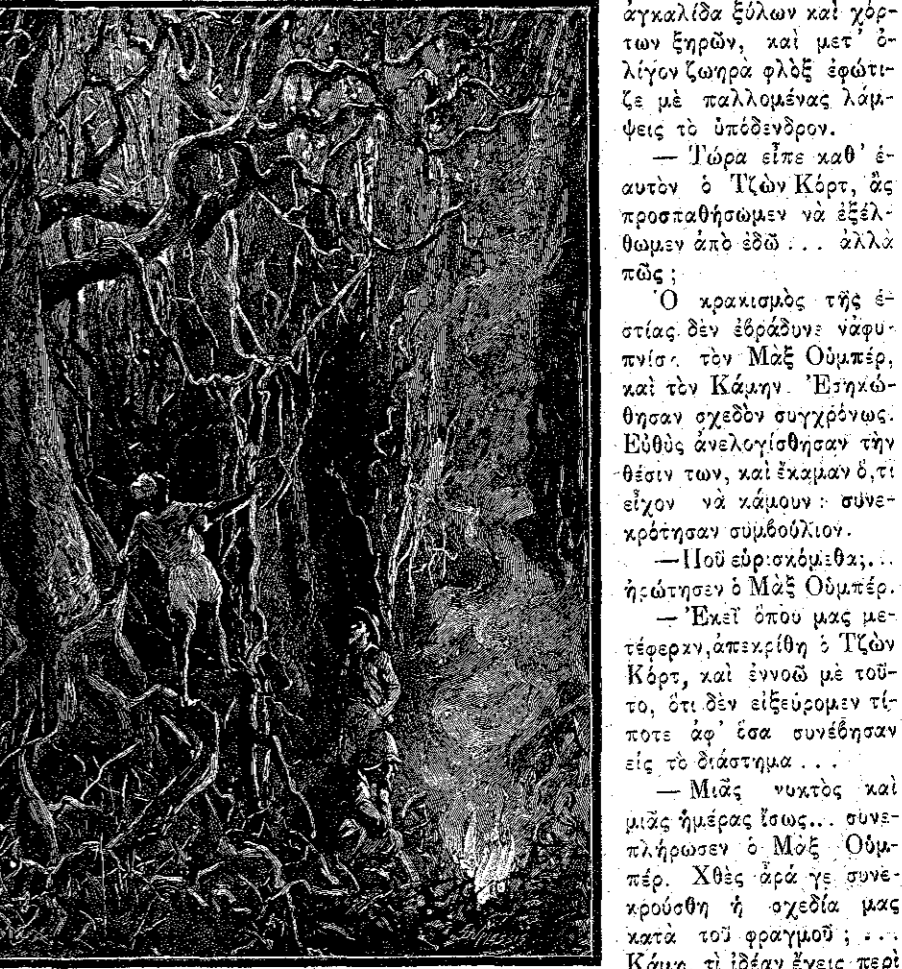
ρίζας και εις αγρίους καρπούς; Τροφή ανεπαρκιστάτη, ακόμη δε και λίαν πρόβληματική!... Υπό τοιούτους όρους έκινδύνευαν ναποθάνουν της πείνας εντός ολίγου.

Όπως ήτο εξηραλισμένη ή διατροφή κατά το μικρόν τουτο χρονικόν διάστημα. Το υπόλοιπον του βουβάλου—δέκα-δώδεκα λύτραι κρέατος, —είχεν εναποτεθί εις το μέρος έκείνο. Έμοιράσθησαν τα ψημένα τεμάχια, (αυτά είχαν ψηθί πρό της καταστροφής της σχεδίας),

και έπειτα περίξ της έτοιμοσθέντου πορρας, άποκοιμήθησαν. Πρώτος άφυπνίσθη ο Τζών Κόρτ εν μέσω σκότους, το όποσον ή γύξ δεν θα καθίστα βαθύτερον. Έσηκώθη. "Άμκ έσυνείθισαν ολίγον οι όφθαλμοί του το σκότος έκείνο, διέκρινεν άμυδρώς τον Μάξ Ουμπέρ και τον Κάμην εξηπλωμένους παρά τας ρίζας των δένδρων. Έν φ αυτοί ανεπαύοντο, χωρίς να τους εξυπνήση, ο Τζών Κόρτ ανεξόπλησσε την πυρηάν. Υπό την τέφραν, έκαιον ακόμη ύπολειμματά δαυλών, τα όποια συνεπλησίασε. Έπειτα συνέλεξεν άγκαλίδα ξύλων και γόρτων ξηρών, και μετ' ολίγον ζωηρά φλόξ εφώτιζε με παλλομένης λάμψεις το ύπόδενδρον.

— Τώρα είπε καθ' έαυτον ο Τζών Κόρτ, ως προσπαθήσωμεν να εξέλθωμεν από εδώ... αλλά πώς; Ο κρακισμός της έστίας δεν εβράδυνε ναφυπνίσω τον Μάξ Ουμπέρ, και τον Κάμην. Έσηκώθησαν σχεδόν συγχρόνως. Εθούς ανελογίσθησαν την θέσιν των, και έκαμαν ό,τι είχαν να κάμουν: συνεκρόθησαν σύμβουλιον.

— Πού εύρ:σκόμμεθα;... ή:ώτησεν ο Μάξ Ουμπέρ. — Έκει όπου μας μετέφεραν, άπεκρίθη ο Τζών Κόρτ, και έννοώ με τοϋτο, ότι δεν είξεύρομεν τίποτε άφ' έσα συνέδησαν εις το διάστημα... — Μιάς νυκτός και μιας ήμέρας ίσως... συνεπλήρωσεν ο Μάξ Ουμπέρ. Χθές άρά γε συνεκρούσθη ή σχεδία μας κατά του φραγμού;... Κάμης, τι ιδέαν έχεις περί τοϋτου;...

• Προσπάθει να ανακαλύψη καρμίαν γωνίαν ούρανοϋ. (Σελ. 274.)